

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּ וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ י"ב - חֻלַּק ד'

קוֹנְטֵרְס 334

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אֲנַפּוּי, בְּתַרְיֵין תְּקֻרֻבֵין דְּבוֹסְמָא. (בְּלָהוּ) סְהִדוּתָא עַל
 מַה דְּאֲמִינָא, דִּהָא סְהִדוּתָא בְּהוּ תְּלִיא.
 וּבְכִלָּא תְּלִיא סְהִדוּתָא. אָבֵל הֵנִי תְּקֻרֻבֵי דְּבוֹסְמָא,
 חֲוֹרָא וְסוּמְקָא, סְהִדוּתָא לְאָבָא וְאִמָּא. סְהִדוּתָא
 לְאַחֶסְנָא דִּירִית וְאַחִיד לֹוֹן. וְהָא בְּמַתְנִיתָא דִּילָן
 אוֹקִימָנָא, בְּמַה פְּרָסִי בֵין חֲוֹרָא לְסוּמְקָא, וְאַתְּכְּלִילָן
 בֵּיהּ פְּחָדָא בְּסִטְרָא דְחֲוֹרָא.

כִּד אַתְּנְהִיר מְנַהֲרֵין דְחֲוֹרָא דְעַתִּיקָא, חַפְיָיא הֵהוּא
 חֲוֹרָא עַל סוּמְקָא. וְכִלְהוּ בְּנַהֲרֵין אֲשֶׁתְּכַח. וּבְדִין
 כְּתִיב, (במדבר ו) יָאֵר יְי' פָּנָיו אֵלֶיךָ. וְכִד חַיִּיבֵין סְגִיאִין,
 תְּלִיין דִּינִין בְּעֵלְמָא, אֲשֶׁתְּכַחַת סְגִירוּתָא בְּכִלָּא

ספר מאורות הזהר

לְצִיּוֹן הַרְשָׁבִי יֵרֵד מִהַחֲמוֹר וְהִזָּה עוֹלָה עַל יְדֵיו וְעַל רַגְלָיו, וְכִל הַדְרָף הִזָּה נֹועָה
 כְּבַהֲמָה וְצוּעָה, הִיכֵן אָנִי הַשֶּׁפֶל נִכְנַס, לְמָקוֹם אֲשֶׁ שְׁלַחְתָּ קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא, וְכִל
 פְּמִלְיָא שֶׁל מַעְלָה הָא, וְכִל נְשָׁמוֹת הַצְּדִיקִים שָׁמָּה, וּבְעַת הַהִלּוּלָא הִזָּה שְׁמַח שְׁמַחָה
 גְּדוּלָה, עֵינֵן שָׁם. (רבי שמואל העליר גאב"ד צפת בסוף פסוק פסוק מלכים).

ב. שְׁמַעוּ קְלָא עֲלוּ וְאִתּוּ וְאַתְּכַנְשׁוּ לְהִלּוּלָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. (זהר הקדוש ח"ג דף רצ"ו)
 ג. מְדֵי שְׁנָה בְּשָׁנָה מִתְעוֹרְרַת לְבוֹת רַבּוֹת יִשְׂרָאֵל לְעֲלוֹת לְמִירוֹן בְּיוֹם ל"ג לְעֹמֶר
 (זהר הקדוש ח"ג רצ"ו: סוף האדרא זוטא קדישא).

ד. קוֹל עֲלִיּוֹן זֶה שִׁיעָא אֲזוּ בְּעֶרְף בְּשַׁנַּת אֶלְף הַרְבִּיעִי בְּפִטְרֵת רַשְׁבִּי מִתְעוֹרֵר
 עוֹד הַיּוֹם, וְנִכְנַס וּמִתְעוֹרֵר לְבוֹת רַבּוֹת אֶלְפֵי יִשְׂרָאֵל מְדֵי שְׁנָה בְּשָׁנָה לְהִיּוֹת עוֹלִין כָּל

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל הַקְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נִשְׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר"ק, בְּדַבְּרָתָב רַבֵּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זַהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תֵּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמַּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמַחֲלָקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מַסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחֲלָקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מַפְיֵר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מַפְיֵר אוֹתִי. (טַעֲמֵי הַמְנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשַׁנַּת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמַסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זַהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיַפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיַקְלֵק מַחֲשׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יְהִיָה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנַּעֲשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מֵאֲמַר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁו"ת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(ס"א בעלמא). וְסוּמְקָא אֲתַפְּשֵׁט בְּאַנְפִּין, וְחָפָא כָּל (נ"א על) חוֹרָא. וְכִדִּין פְּלָא אֲשֶׁתְּכַח בְּדִינָא. וְכִדִּין כְּתִיב (תהלים לד) פָּנֵי יי' בְּעוֹשֵׂי רָע. (בגדי קנאה כתיב (ישעיה נט) בְּגֵדֵי נָקֶם) וְכִלְאָ בְּהַאי תְּלִיָא, וּבְגִין דָּא סְהַדוּתָא הוּא בְּכִלְאָ.

כְּמָה וְכְמָה מְאִרֵי תְרִיסִין מְחַפְּאֵן לְהַנִי גְוֹנִי, מְצַפְּאֵן לְהַנִי גְוֹנִי. כִּד גְּהִירִין גְוֹנִי, כָּל עֲלָמִין בְּלָהוּ בְּחֶדוּ. בְּזִמְנָא דְנְהִיר חוֹרָא, כְּלָא אֲתַחְזוּ בְּהַהוּא גְוֹנָא. וְכִד אֲתַחְזוּ בְּסוּמְקָא כְּלָא הָכִי אֲתַחְזוּ בְּהַהוּא גְוֹנָא.

בְּאַלִּין תְּקֻרוּבִין דְּבוּסְמָא, שְׂאִרֵי דִיקְנָא לְאֲתַחְזָא, מְרִישָׁא דְאוּדְנִין, וְנְחִית וְסְלִיק בְּתַקְרוּבָא

ספר מאורות הזֶהר

הַשְּׁנָה לְהַתְּפַלֵּל וְלִלְמַד חֻכְמַת הַנְּסֻפֵּר, וְתַאֲזִין וּמִתְכַּנְּשֵׁין בְּיוֹם ל"ג לְעֵמֶר בְּמִירוֹן לְמָקוֹם מְנוּחַת קִדְשׁוֹ דְרַשְׁבֵּי, וְלִשְׁמַח שָׁם בְּשִׁמְחַת יוֹמָא דְהַלּוּלָא דְרַשְׁבֵּי זי"ע וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, אָמֵן.

ה. בְּתַשׁוּבַת הַגְּאוּנִים מְצַאֲתִי, כָּל הַנֶּךְ רִיגְלֵי דְאַמוּרָאֵי, הִינּוּ יוֹם שְׁמַת בּוֹ אָדָם גְּדוֹל, קוֹבְעִים אוֹתוֹ לְכַבּוּדוֹ, וּמְדֵי שְׁנָה בְּשְׁנָה, כְּשִׁמְגִיעַ אוֹתוֹ יוֹם, מִתְקַבְּצִים תְּלַמִּידֵי חֻכְמִים מְכָל סְבִיבֵיו וּבָאִים עַל קַבְרוֹ עִם שְׂאָר הָעַם לְהוֹשִׁיב יְשִׁיבָה שָׁם. (רש"י יְבָמוֹת דף קכ"ב.).

אחרי, הנה משתדל לומר שירות ותשבחות לקדוש-ברוך-הוא.

ואף על גב שברוח הקדש הנה אומר - רוח הקדש לא היתה שורה עליו עד שהוא השתדל שתשרה עליו. וכך בכל מקום - לא שורה רוח הקדש שלמעלה עד שיתעורר עליו האדם מלמטה. ודוד, אף על גב שרדפו אחריי והנה בצערו, לא הנה עוזב שירות ותשבחות מפיו ולשבח את רבונו על הכל.

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור לדוד. אלא, אם הוא הנה מבין עצמו בתחלה, לא היתה שורה עליו רוח הקדש. מזמור זה רוח הקדש. למה נקרא כך? משום שהיא משבחת את המלך העליון תמיד, (שכל הזמן הוא היה משבח ומזמור ולא שוכר) שכל הזמן היתה משבחת ומזמרת ולא שוככת. כיון שבא דוד, מצא גוף מתקן פראוי ושרתה עליו, והיו מגלים בעולם הנה לשבח ולומר למלך, והכל כדאי שיתתקן העולם הנה כמו שלמעלה.

לדוד - איש שלם בתקונו, איש מתקן, איש צדיק. דוד ודאי שלא השתנה לעולמים. בהיותו במדבר יהודה - זה שבח של דוד, אף על גב שהיה בצערו, אף על גב שהיו רודפים אחריו, ואינו תשבחת אמר? תשבחת גדולה ונכבדה.

והשבח שלו מה הוא? (תהלים 80) אלהים אלי אתה אשחרך. אלהים סתם. כיון שאמר אלהים, למה אלי? אלא אותה דרגה שלו. שלש דרגות פאן: אלהים, אלי, אתה. ואף על גב שהם שלשה

לאחזקה לכל בני עלמא, שבחיה דדוד, דאף על גב דבצערא הנה, והווי רדפי אבתריה, הנה משתדל לומר שירין ותושבחו לקודשא בריך הוא.

ואף על גב דברוח קדשא הנה אמר, רוח קדשא לא הוי שארי עלוי, עד דאיהו אשתדל למשרי עלוי. וכן בכל אתר, לא שריא רוח קדשא דלעילא, עד דיתער עליה בר נש מתתא. ודוד אף על גב דקא רדפי אבתריה, והוה בצעריה, לא הנה שביק שירין ותושבחו מפומיה, ולשבחו למאריה על כלא.

וא' תימא, הא דתנינן, מזמור לדוד, או לדוד מזמור, והקא שרת עליה רוח קדשא בקדמייתא, בגין דאמר מזמור לדוד. אלא, אי איהו לא הנה מבין גרמיה בקדמייתא, לא שרת עליה רוח קדשא. מזמור דא רוח קדשא. אמאי אקרי הכי. בגין דאיהי, משבחת תדיר למלכא עלאה (ס"א דכל זמנא איהו קא משבח ומזמור ולא שכיף) דכל זמנא הנה קא משבחת ומזמרת, ולא שכיף. כיון דאתא דוד אשפח גופא מתתקנא בדקא יאות, ושרת עליה, והווי מגלי בהאי עלמא, לשבחו ולזמרא למלכא, וכלא בגין דיתתקן האי עלמא, כגוונא דלעילא.

לדוד. גבר שלים בתקונו, גבר מתקנא, גבר זכאה. דוד ודאי דלא אשתני לעלמין. בהיותו במדבר יהודה, דא שבחא דדוד, אף על גב דבצעריה הנה, אף על גב דהווי רדפי אבתריה. ומאי תושבחתא קאמר. תושבחתא דאיהו רב ויקירא.

ושבחו דיליה מאי איהי. (תהלים 80) אלהים אלי אתה אשחרך. אלהים סתם. כיון דאמר אלהים, אמאי אלי. אלא ההוא דרגא

דיליה. תלת דרגין הקא:

שמות, דָּרְגָה אחת היא, בסוד של
אלהים חיים. אלהים - למעלה,
אלהים חיים. אלי - קצה השמים
עד קצה השמים. אמה - הדרגה
שלו. ואף על גב שהכל אחד
ובכשם אחד עולה.

אֲשַׁחֲרֶךָ - אם כמשמעו שלו,
יפה. אכל אֲשַׁחֲרֶךָ - התקין האור
שמאיר בשחר. שְׁהָרִי האור
שעומד בשחר לא מאיר עד
שיתקנו אותו למטה. ומי שמתקן
את אור השחר הזה, אף על גב
שהוא שחר, זוכה לאור לכן
שמאיר, וזהו אור אֲסַפְקֵלְרִיָּה
המאירה, וזהו האדם שזוכה
לעולם הבא.

וזה סוד (משלי א) ומשחרי ימצאנני.
ומשחרי - שמתקנים האור של
משחרי השחר. ימצאנני, לא
כתוב ימצאוני, אלא ימצאנני,
שזוכים לשני אורות - לאור
השחר השחר, ולאור הלכן
שמאיר. וזוכה לאֲסַפְקֵלְרִיָּה
שאנה מאירה, ולאֲסַפְקֵלְרִיָּה
שמאירה. וזהו ימצאנני ועל פן
אמר דוד אֲשַׁחֲרֶךָ. התקין אור של
השחר השחר להאיר עליו אור
לכן שמאיר.

צְמָאָה לך נפשי כמה לך בשרי
(תהלים טו), כמי שרעב לאכל וצמא
לשתות. בארץ ציה ועיף בלי
מים, משום שהוא מדבר ואינו
מקום של ישוב, ולא מקום של
קדש. ולכן הוא מקום בלי מים.
ויכמו שאנו רעבים וצמאים אליך
במקום הזה, פן בקדש חזיתידך
וגו'. ואנו, כמו שאנו צמאים אל
מורנו לשתות בצמאון את דבריו
במקום הזה, אף כף צמאים
לשתות בצמא דבריו בבית
המקדש, המקום שנקרא קדש.
אמר רבי שמעון לרבי אבא, מי
שהתחיל הדבר - יאמר עכשו.

אלהים. אלי. אמה. ואף על גב דאינון תלת
שמהן, חד דרגא איהו, ברזא דאלהים חיים.
אלהים: לעילא, אלהים חיים. אלי: קצה
השמים עד קצה השמים. אמה: דרגא דיליה.
ואף על גב דכלא חד, ובשמא חד סליק.

אֲשַׁחֲרֶךָ, אי כמשמעו דיליה, שפיר. אבל
אֲשַׁחֲרֶךָ, אֲתִקִּין נְהוּרָא דְנְהִיר
בשחרותא. דהא נהורא דקיימא בשחרותא,
לא נהיר עד דיתתקנון ליה לתתא. ומאן
דאתקין נהורא שחרא דא, אף על גב דאיהי
אוכמא, זכי לנהורא תוורא דנהיר, ודא איהי
נהורא אֲסַפְקֵלְרִיָּה דנהרא, ודא איהו בר נש
דזכי לעלמא דאתי.

וְרֹא דָא (משלי ח) ומשחרי ימצאנני, ומשחרי:
דמתקנין נהורא משחרי אוכמא.
ימצאנני, ימצאוני לא פתיב, אלא ימצאנני,
דזכי לתרין נהורין. לנהורא דשחרא אוכמא,
ולנהורא תוורא דנהרא. וזכי לאֲסַפְקֵלְרִיָּה
דלא נהיר, ולאֲסַפְקֵלְרִיָּה דנהיר. ודא איהו
ימצאנני. ועל דא אמר דוד אֲשַׁחֲרֶךָ, אֲתִקִּין
נהורא דשחרא אוכמא, לנהרא עליה נהורא
תוורא דנהרא.

צְמָאָה לך נפשי כמה לך בשרי, (תהלים טו) כמאן
דכפין למיכל וצחי למשתי. בארץ ציה
ועיף בלי מים, בגין דאיהו מדבר, ולא איהו
אתר דישובא, ולא איהו אתר דקדשא. (ד"ק מ"ח)
ובגין כף איהו אתר בלי מים. וכמה דאנן
כפין וצחאן לגבך באתר דא, פן בקדש
חזיתידך וגו'. ואנן כמה דאנן צחאן לגבי דמר,
למשתי בצחוטא מלוי באתר דא, אוף הכי
צחינון למשתי בצחוטא מלוי, בכי מקדשא,
אתר דאקרי קדש. אמר רבי שמעון לר' אבא,
מאן דשארי מלה השתא יימא.

פָּתַח רַבִּי אֲבָא וְאָמַר, וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ וְגו'. בְּשִׁעָה שֶׁהִרְאָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה אֵת מַעֲשֵׂה הַמִּשְׁכָּן, הִיָּה קֹשֶׁה לִפְנֵינוּ, וְלֹא יָכַל לַעֲמֹד בּוֹ, וְהָרִי פָּרְשִׁיהָ, וְעָכְשׁוּ יֵשׁ לָנוּ לְהַקְדִּישׁ כָּאֵן, אִם הַתְּרוּמָה הַזֹּאת נִתְּנָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה לְבַדּוֹ, אֵיךְ נִתְּנָה לְאַחֵר, וְאָמַר שְׁלֹבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ אֵת הַתְּרוּמָה הַזֹּאת? אֲלֵא וַדַּאי שְׁלֹמֶשֶׁה נִתְּנָה, וְלֹא נִתְּנָה לְאַחֵר. לְמַלְךְ שְׁהִיָּה בְּתוֹךְ עַמּוֹ, וְלֹא הִיָּתָה הַגְּבִירָה עִם הַמֶּלֶךְ. כָּל זְמַן שֶׁהַגְּבִירָה לֹא הִיָּתָה עִם הַמֶּלֶךְ, הָעַם לֹא קוֹבְעִים בּוֹ וְאֵינָם יוֹשְׁבִים לְבִטָּח. כִּינֵן שְׁבָאָה הַגְּבִירָה, כָּל הָעַם שָׂמְחִים וְיוֹשְׁבִים בְּבִטְחוֹן. כִּךְ בְּתַחֲלָה, אֵף עַל גַּב שֶׁהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עָשָׂה לָהֶם נְסִים וְאוֹתוֹת עַל יְדֵי מֹשֶׁה, לֹא קוֹבְעִים הָעַם. כִּינֵן שְׂאֵמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה - וְנִתְּתִי מִשְׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם. מִיָּד כָּלֶם קָבְעוּ וְשָׂמְחוּ בַּעֲבוּרַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. זְהוּ שְׁכֻתוֹב (במדבר ו) וַיְהִי בַיּוֹם כַּלַּת מֹשֶׁה, שֶׁיָּרְדָה כַּלַּת מֹשֶׁה לְאָרֶץ. וְאִם תֹּאמְרוּ, "וַיְהִי" בְּכָל מְקוֹם אֵינּוּ אֵלָּא לְשׁוֹן צַעַר, וְכֵאֵת כְּתוּב וַיְהִי בַיּוֹם? אֵלָּא, בְּאוֹתוֹ יוֹם שֶׁשְׂכִינָה יָרְדָה לְאָרֶץ, נִמְצָא לָהּ מְקַטְרֵג, וְכִסָּה אוֹתוֹ הַחֹשֶׁף כִּנְגִידָה כְּדִי שְׁלֹא תֵרַד. וְשָׁנִינוּ, אֵלָּא וְחִמְשׁ מְאוֹת רַבּוֹא מִלְּאָכִים נִמְצָאוּ לִפְנֵיהָ כְּדִי שְׁלֹא תֵרַד. וּבְאוֹתוֹ זְמַן נִמְצָאוּ כָּל הַכֶּנֶס שֶׁל הַמִּלְּאָכִים הָעֲלִילוּנִים לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאָמְרוּ לִפְנֵינוּ: רַבּוֹן הָעוֹלָם, כָּל הַזֵּיו וְכָל הָאוֹר שְׁלָנוּ - בְּשִׁכְנֵת כְּבוֹדְךָ הוּא, וְעָכְשׁוּ תֵרַד לַתַּחֲתוֹנִים? בְּאוֹתָהּ שָׁעָה הַתַּחֲזִיקָה הַשְׂכִינָה וְשִׁבְרָה אוֹתוֹ

פָּתַח רַבִּי אֲבָא וְאָמַר, (שמות כה) וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ וְגו'. מֹשֶׁה בְּשִׁעָתָא דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא אַחֲמִי לִיה עוֹבְדָא דְמִשְׁכָּנָא, הוּהוּ קֹשֶׁה קָמִיה, וְלֹא יָכַיל לְמִיקָם בִּיה, וְהָא אוֹקְמוּהָ. וְהִשְׁתָּא אִית לָן לְמַקְשֵׁי הַכָּא, אִי תְרוּמָה דָּא, יְהִבָּה קֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמֹשֶׁה בַּלְחוּדוּי, הִיךְ יְהִבָּה לְאַחֲרָא, וְאָמַר דְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל יִקְחוּ הֵיא תְרוּמָה.

אֲלֵא וַדַּאי לְמֹשֶׁה יְהִבָּה, וְלֹא יְהִבָּה לְאַחֲרָא. לְמַלְכָּא דְהוּהוּ כְּגוֹ עַמִּיה, וְלֹא הוּת מְטְרוֹנִיתָא עַמִּיה דְמַלְכָּא. כָּל זְמַנָּא דְמְטְרוֹנִיתָא לֹא הוּת עַמִּיה דְמַלְכָּא, לֹא מְתִיאֲשִׁי עַמָּא בִיה, וְאֵינּוּן לֹא יִתְבִּין לְרַחֲצָן. כִּינֵן דְאֵתַת מְטְרוֹנִיתָא, כָּל עַמָּא חֲדָאן, וְיִתְבִי בְרוּחֲצָנוּ. כִּךְ בְּקֹדְמִיתָא, אֵף עַל גַּב דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא עֲבַד לוֹן נְסִין וְאֵתִין עַל יְדֵי דְמֹשֶׁה, לֹא מְתִיאֲשִׁי עַמָּא. כִּינֵן דְאָמַר קֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה, וְנִתְּתִי מִשְׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם. מִיָּד אֵתִיאֲשׁוּ כְלֵהוּ, וְחִדּוּ בְּפוֹלְחָנָא דְקוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, הַדָּא הוּא דְכְּתִיב, (במדבר ו) וַיְהִי בַיּוֹם כַּלַּת מֹשֶׁה דִּנְחַתַּת כַּלַּת מֹשֶׁה לְאָרְעָא.

וְאִי תִימָא, וַיְהִי בְּכָל אֵתֵר לָאו אִיהוּ אֵלָּא לִישְׁנָא דְצַעֲרָא, וְהִכָּא כְּתִיב וַיְהִי בַיּוֹם. אֵלָּא, בְּהוּא יוֹמָא דְשְׂכִינְתָּא נְחַתַּת לְאָרְעָא, אֲשִׁתְּכַח מְקַטְרֵגָא לְגַבָּה, וְחִפְיָא הוּוּא חֲשׂוֹף קָבַל לְגַבָּה, בְּגִין דְלֹא תִיחֹת. וְתַנְיֵן, אֵלָּא וְחִמְשׁ מְאוֹת רַבּוֹא מִלְּאָכִין מְקַטְרֵגִין, אֲשִׁתְּכַחוּ לְגַבָּה בְּגִין דְלֹא תִיחֹת.

וּבְהוּוּא זְמַנָּא אֲשִׁתְּכַחוּ כָּל כְּנוּפְיָא דְמַלְאָכֵי עֲלֵאֵי קָמִי קֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא. אָמְרוּ קָמִיה, מְאִרִי דְעֲלָמָא, כָּל זֵיוָא וְכָל נְהוּרָא דִלְךָ בְּשִׁכְנֵת יְקַרְךָ אִיהוּ, וְהִשְׁתָּא תִיחֹת לְגַבֵּי

תַּתְּאִי. בְּהִיא שְׁעָתָא אֲתַתְּקַפַּת שְׂכִינְתָּא, וְתִבְרַת הוּוּא חֲשׂוֹף קָבַל, כְּמַאן

חשף אפלה כמי שמשבר חתיכות
חזקות, וירדה לארץ. פיון שכלם
ראו כף, פתחו ואמרו, (תהלים ח) ה'
אדוננו מה אדיר שמך בכל הארץ.
אדיר ודאי, ששברה כמה חתיכות
וכחות חזקים, וירדה לארץ
ושלטה בכל. ולכן כתוב ויהי.
הצער שקבלו כמה חזלות
ומחנות ביום שירדה לארץ פלת
משה.

ורבן ויקחו לי תרומה וגו'. לא
כתוב ויקחו לי תרומה, אלא
ויקחו לי תרומה, להראות שהכל
אחד בלי פרוד. ומעשה המשכן
כמו שלמעלה, זה כנגד זה,
להכליל השכינה מכל הצדדים,
מעלה ומטה. כאן בעולם הזה
המעשה שלו כמעשה הגוף,
להכליל את הרוח בתוכו, וזוהי
שכינה, שנקללה מעלה ומטה,
והיא רוח הקדש.

ויעורם נמשכת ונכנסת לתוך סוד
הגוף, להשרות מנח בתוך קלפה
הכל כראוי. רוח הקדש הוא
נעשית בגוף, להכליל בתוכו רוח
אחרת עלינה, דק ומאיר, והכל
כך נאחו ונקלל זה בזה ונכנס זה
בזה, עד שנגאחו בעולם הזה,
שהוא קלפה אחרונה חיצונה.
קלפה חזקה היא לפנים מקלפה
של העולם הזה. כמו שהאגוז,
שהקלפה החיצונה אינה קשה,
קלפה שהיא לפנים ממנה היא
קלפה קשה - אף כך למעלה.
קלפה קשה היא רוח אחרת
ששולטת בגוף. לפנים ממנו היא
קלפה קלושה. לפנים ממנו -
המח.

בארץ הקדושה מתקן הכל בגן
אחר, שהרי הקלפה הקשה
נשברה מאותו מקום ולא שולטת
בו כלל. הקלפה הקשה נשברת
שבר, (מהווא יומר תמיד) ונפתחת
מצד זה (עד שנגאחו בסוד של המשכן. בעולם

דמתבר גזיזין תקיפין, ונחתת לארעא. פיון
דחמו כלהו כף, פתחו ואמרו (תהלים ח) יי'
אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ. אדיר
ודאי, דתברת כמה גזיזין וחילין תקיפין,
ונחתת לארעא, ושלטת בכלא. ועל דא כתיב
ויהי, צערא דקבילו כמה חזילין ומשיריין,
ביומא דכלת משה נחתת לארעא.

ובגין כף ויקחו לי תרומה וגו'. ויקחו לי
ותרומה לא כתיב, אלא ויקחו לי
תרומה, לאחזאה דכלא חד בלא פרודא.
ועובדא דמשפנא כגוונא דלעילא, דא לקבל
דא, לאתפללא שכינתא מפל סטין עילא
ותתא, הכא בהאי עלמא עובדא דיליה,
פעובדא דגופא, לאתפללא רוחא בגויה, ודא
איהי שכינתא, דאתפלילת לעילא ותתא,
ואיהי רוח קדשא.

ויעורם אתמשכת ועאלת גו רזא דגופא,
לאשראה מוחא גו קליפא כלא כמה
דאתחזי. האי רוחא דקדשא, אתעביד בגופא,
לאתפללא בגויה רוח אחרא עלאה, דקיק
ונהיר, וכלא הכי אתאחיד ואתפליל דא בדא,
ועאל דא בדא, עד דאתאחיד בהאי עלמא,
דאיהו קליפה בתראה דלבר.

קליפה תקיפא איהי לגו מקליפה דהאי
עלמא. כגוונא דאגוזא, דהאי קליפה
דלבר לאו איהי תקיפא, קליפה דאיהי לגו
מניה, איהי קליפה תקיפא. אוף הכי לעילא,
קליפה תקיפא, איהי רוחא אחרא דשלטא
בגופא. לגו מניה, איהי קליפה קלישא. לגו
מניה מוחא.

בארעא קדישא, מתתקנא כלא כגוונא
אחרא, דהא קליפה תקיפא אתברת
מהווא אתר, ולא שלטא ביה כלל. קליפה

היה הקלפה הארוגה היא לחוץ, הקלפה
החזקה היא לפנים. כמו זה אף כר למעלה,
הקלפה החזקה היא לחוץ. לפנים ממנה היא
קלפה קלושה, ולא שולטת בו כלל, ונפתחת מצד
הח וימצד זה.

ואותה פתיחה הייתה פארץ
הקדושה בכל זמן שעובדים
עבודה פראוי. פיון שגרמו
החטאים, נמשכה אותה פתיחה
לצד זה ולצד זה, עד שהתקרבה
הקלפה הפל פאחד. פיון שסתמה
הקלפה את המוח, אז שולטת
אותה קלפה עליהם, ודוחה אותם
מחוץ לאותו מקום.

ועם כל זה, אף על גב שדחתה
אותם החוצה, לא יכולה אותה
קלפה קשה לשלט באותו מקום
קדוש שאינו מקומו. ואם תאמר,
אם כך, הואיל ולא יכולה אותה
קלפה קשה לשלט באותו מקום
קדוש, למה עומד חרוב, שהרי
אין חרבן בעולם אלא רק מצד
אותה קלפה קשה?

אָא ודאי כשנחרב, לא נחרב
אָא מאותו צד, בשעה שסתם
את המוח, והקדוש ברוף הוא
עושה שלא תשלט אותה קלפה
קשה על אותו מקום, וכשדחתה
את ישראל ממנו, אז הקלפה
חזרה ונפתחה כמקדם. ומשום
שהעם הקדוש לא היו שם, נכנסה
על אותה פתיחה כסוי קדוש של
פרכת קלושה, לשמר את אותו
מקום שלא יסתם את אותה קלפה
קשה, ואוחז בכל צדדיו.

לְהוֹיֵם מִשְׁחַת קֹדֶשׁ עַל הָאָרֶץ
כְּמִקְדָּם לֹא יָכוֹל, שְׁהָרִי אֹתוֹ כְּסוּי
קְלוֹשׁ אַחֲזוֹ, שְׁלֹא יֵרֵד לְמִטָּה,
שְׁהָרִי הָעַם הַקְּדוֹשׁ אֵינּוּ שָׁם, וְלָכֵן
לֹא נִבְּנָה הַחֲרֹבָן מִיּוֹם שֶׁנִּחְרְבוּ.
שֶׁתְּשַׁלֵּט אֹתָהּ קְלִפָּה קְשָׁה, לֹא
יְכוּלָה, שְׁהָרִי אֹתוֹ כְּסוּי קְלוֹשׁ

תְּקִיפָא אַתְּבַרְתָּ תְּבִיר, (ד"א מֵהֵוּא יוֹתֵר תְּדִיר)
וְאַתְּפַתַּחַת מֵהֵאִי סְטָרָא (ס"א) עַד דִּאתְּאֲחִיד בְּרוּא דְמִשְׁבָּנָא.
בְּהֵאִי עֲלָמָא קְלִיפָה כְּתֵרָא אֵיהִי לְבַר קְלִיפָה תְּקִיפָא אֵיהִי לְגוּ כְּגוּנָא דֵּא
אוֹף הֵבֵא לְעֵילָא קְלִיפָה תְּקִיפָא אֵיהִי לְבַר לְגוּ מִיְנִיה אֵיהִי קְלִיפָה קְלִיפָא וְלֹא
שְׁלָמָא בֵּיהַּ כְּלָל וְאַתְּפַתַּחַת מֵהֵאִי סְטָרָא) וּמֵהֵאִי סְטָרָא.

וְהֵוּא פְּתִיחוּ הָוּה בְּאַרְעָא קְדִישָׁא, בְּכָל זְמָנָא
דְּפִלְחִין פּוֹלְחָנָא (דף קמ"א ע"א) פְּדָקָא
יְאוּת. פִּינּוּן דְּגֵרְמוּ חוּבִין, מְשִׁיכוּ הֵוּא פְּתִיחוּ
לְהֵאִי סְטָרָא וְלְהֵאִי סְטָרָא, עַד דִּאתְּקָרַב
קְלִיפָה, פְּלֹא כְּחָדָא. פִּינּוּן דְּאַסְתִּים קְלִיפָה
לְמוּחָא, פְּדִין שְׁלֵטָא הֵהִיא קְלִיפָה עַלְיֵיהִו
וְדָחָה לּוֹן לְבַר מֵהֵוּא דּוּכְתָא.

ועם כל דא אף על גב דדחה לון לבר, לא יכיל
ההיא קליפה תקיפא לשלטאה בההוא
דוכתא קדישא, דלאו אתריה איהו. ואי
תימא, אי הכי, הואיל ולא יכיל ההיא קליפה
תקיפא לשלטאה בההוא דוכתא קדישא,
אמאי קיימא חרוב, דהא חרבא לא הוי
בעלמא, אלא מסטרא דההיא קליפה תקיפא.
אָא ודאי כד אתחרב, לא אתחרב אָא
מההוא סטרא, בשעתא דאסתים
למוחא, וקודשא ברין הוא עבד דלא תשלוט
ההיא קליפה תקיפא על ההוא דוכתא. וכד
דחה לון לישראל מגייה, ההיא קליפה
אתהדרת ואתפתחת כמלקדמין. ובגין דעמא
קדישא לא הוו תמן, חפאי על ההוא פתיחו,
חופאה קדישא דפרוכתא קלישא, לנטרא
ההוא אתר, דלא יסתום ליה ההיא קליפה
תקיפא, ואחיד בכל סטרוי.

לְמַהוּי רְבוּת קֹדֶשׁא עַל אַרְעָא כְּמִלְקֵדְמִין, לֹא
יְכִיל, דְּהָא הֵוּא חוּפָּא קְלִיפָּא
אַחִיד, דְּלֹא יַחֲוֵת לְתַמָּא, דְּהָא עֲמָא קְדִישָׁא
לֹאוּ תַמְּן. וְעַל דָּא לֹא אַתְּבַנִּי חֲרִבּוֹן, מִיּוּמָא דִּאתְּחַרְבִּיבוּ. לְשִׁלְטָאָה הֵהִיא

אוחז בו בכל צדדיו באותה פתיחה שלא תשלט שם ולא תסתם את המוח באותו כסוי של פרכת קלושה, שהיא מתוך משרכת הפרכת הקדושה שלמעלה, ששומרת אותו המקום.

ורבן כל אותן הנשמות של שאר העמים שדריס בארץ, כשיוצאות מהעולם הזה לא מקבלים אותן, ודוחין אותן החוצה, והולכות ומשוטטות ומתגלגלות בכמה גלגולים, עד שיוצאות מקל הארץ הקדושה וסוכבות (לסביבתם) לצדם בטמאתן. וכל אותן נשמות ישראל שיוצאות שם, עלויות, ואותו כסוי קלוש מקבל אותן, ונכנסים לקדשה עליונה, משום שכל מין הולך למינו.

ונשמות ישראל שיוצאות לחוץ לארץ ברשותה של אותה קלפה קשה, הולכות וסוכבות ומתגלגלות, עד ששבות למקומן ונכנסות למקום שראוי להן. אשרי חלקו של מי שנשמתו יצאה ברשות הקדושה באותה פתיחה של הארץ הקדושה.

מי שנשמתו יוצאת בארץ הקדושה - אם נקבר באותו יום, לא שולט עליו רוח טמאה כלל, ולכן כתוב בתלוי, (דברים כא) כי קבור תקברנו ביום ההוא [וגו'] ולא תטמא את אדמתך. משום שבלילה נתנה רשות לרוח טמאה לשוטט. ואף על גב שנתנה להם רשות, לא נכנסים לארץ הקדושה, פרט אם מוצאים שם כלי להכנס בו.

איברים ופדרים שגשרפים בלילה להזין מינים אחרים, לא שנוכנסים לארץ, ולא להמשיכם לארץ. אלא כדי שלא ישלט הצד האחר בתוך הארץ ולא ימשך להכנס לשם. ולכן העשן היה

קליפה תקיפה, לא יכלא, דהא ההוא חופאה קלישה אחיד ביה בכל סטרוי בההוא פתיחו דלא תשלוט תמן, ולא תסתים מוחא, בההוא חופאה דפרוכתא קלישא, דאיהו מגו משיכו דפרוכתא קדישא דלעילא, דנטיר ההוא אתר. ובגין כן, כל אינון נשמתין דשאר עמין, דדירין בארעא, כד נפקין מהאי עלמא, לא מקבלא לון, ודחי לון לבר, ואזלין ושטאן ומתגלגלין בכמה גלגולין, עד דנפקי מפל ארעא קדישא, וסחרן (לסוחרניהו) לסטרייהו, במסאבו דלהון. וכל אינון נשמתין דישראל דנפקין תמן, סלקין, וההוא חופאה קלישא מקבלא לון, ועאלין לקדושא עלאה, בגין דכל זינא אזלא לזיניה.

ונשמתיהון דישראל דנפקי לבר מארעא, ברשותא דההיא קליפה תקיפה, אזלא וסחרא ומתגלגלא, עד דתבת לדוכתהא, ועאלת לאתר דאתחזי לה. ופאה חולקיה, מאן דנשמתיה נפקא ברשו קדישא, בההוא פתיחו דארעא קדישא.

מאן דנשמתיה נפקת בארעא קדישא, אי אתקבר בההוא יומא, לא שלטא עליה רוחא מסאבא כלל. ועל דא כתיב בצל"בא, (דברים כא) כי קבור תקברנו ביום ההוא ולא תטמא את אדמתך. בגין דבלילא אתיהיב רשו לרוח מסאבא למשטטא. ואף על גב דאתיהיב לון רשו, לא עאלין בארעא קדישא, כר אי אשפחן תמן מנא לאעלא ביה.

אברין ופדרין דמתאפלן בלילא, לאתזנא זינין אחרנין, לאו דעילין בארעא, ולא לאמשכא לון בארעא, אלא, בגין דלא תשלוט סטרא אחרא גו ארעא, ולא יתמשכא לאעלא תמן. ובגין כן, תננא מנייהו הוה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול הנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבודו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הֲדִין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וּלְקֶץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הֲדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אדרא רבא זוטא</p> <p>* ונספחו עלין ו' ספרים</p> <p>תפלות ובקשות גאולת הרשב"י שירה וזמרה תהלות הזוהר תשובת הרשב"י עלון אור הזוהר 27-28 חשבונות הזוהר רשימת 200 ספרי הזוהר</p> <hr/> <p>544 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדד</p> <hr/> <p>זהרי הזוהר</p> <p>ח' ספרים חבל על כל רגע נשמת הרשב"י חיים של זהר השפעות הרשב"י רחמי הרשב"י הזוהר והר סיני הקדמת כח הזוהר ליקוטי זוהר תהלות דוד סדר בראשית</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדג</p> <hr/> <p>אורות הזוהר</p> <p>י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלאות הזוהר תהלות הזוהר גאלת הרשב"י במחיצת הרשב"י מפעלות הזוהר אור הרשב"י הזהר והערב רב זכותא דרשב"י גימטריאות הזוהר שער התקונים שירה וזמרה בר יוחאי</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדב</p> <hr/> <p>מאורות הזוהר</p> <p>ט"ו ספרים מאורות הזוהר התגלות הזוהר אגרות הזוהר הרמח"ל והזוהר עת לעשות לה' המשיח והזוהר הצדיקים והזוהר חשבונות הזוהר קבלתי ונושעתי אלה מקראי קודש הפצת הזוהר מצדיקי הרבים תיבת נח ישועות הזוהר אל הערפל</p> <hr/> <p>416 עמודים</p>	 <p>קובץ אוצרות הזוהר</p> <hr/> <p>כרדא</p> <hr/> <p>אור הזוהר</p> <p>המחולק ל-354 ימות השנה</p> <p>❖ גדולי ישראל והזוהר</p> <p>* ערכה של שעה</p> <hr/> <p>768 עמודים</p>
<p>5</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>4</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>3</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>2</p> <p>מפעל העולמי</p>	<p>1</p> <p>מפעל העולמי</p>